

בפרשת השבוע אנו "נפגשים" עם טומאת המצורע, הזב וטומאות נוספות. ננסה לעשות סדר באיסור הכניסה אל המקדש, לבעלי הטומאות השונות.

"וְהִצְרִיעַ אֲשֶׁר בּוֹ הִנָּגַע... טָמֵא טָמֵא יִקְרָא... כֹּל יְמֵי אֲשֶׁר הִנָּגַע בּוֹ יִטְמָא טָמֵא הוּא בְּדָד יֵשֵׁב מִחוּץ לַמִּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ..." זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו ויצא הפהו אל מחוץ למחנה"

על הפסוקים הללו, מבאר רש"י:

בדד ישב - שלא יהיו שאר טמאים יושבים עמו. ואמרו רבותינו מה נשתנה משאר טמאים לישיב בדד הואיל והוא הבדיל בלשון הרע בין איש לאשתו ובין איש לרעהו אף הוא יבדל: מחוץ למחנה - חוץ לשלש מחנות (רש"י ויקרא י"ג)

מקור הדין לשלש המחנות:

"צו את בני ישראל וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש: מזכר עד נקבה תשלחו אל מחוץ למחנה תשלחו ולא יטמאו את מחניהם אשר אני שכן בתוכם: (במדבר ה)

בפסוקים מנויים שלושה סוגי טמאים: מצורע, זב (הכולל גם את כל טמאי הגוף: זב, זבה, נידה, יולדת, בעל קרי), טמא מת (הכולל גם נוגע בנבילה וטמא שרץ)..

על פי פשט הכתובים היה נראה ששלושת סוגי הטומאה כולם משתלחים מאותו מחנה, אך הגמרא מבארת:

"שלש מחנות היו שם בשעת חנייתן. תוך הקלעים היא מחנה שכניה. חניית הלויים סביב היא מחנה לוייה. ומשם ועד סוף מחנה הדגלים לכל ארבע הרוחות היא מחנה ישראל. (פסחים סז) הצרוע נשתלח חוץ לכולן, הזב מותר במחנה ישראל ומשולח מן השתים, וטמא לנפש מותר אף בשל לוייה, ואינו משולח אלא משל שכניה. (רש"י, במדבר, ה)

כנגד שלוש המחנות במדבר, כך גם בבית עולמים:

"שלש מחנות היו במדבר מחנה ישראל... ומחנה לוייה שנאמר בה וסביב למשכן יחנו ומחנה שכניה והוא מפתח חצר אהל מועד ולפנים. וכנגד לדורות מפתח ירושלים עד הר הבית כמחנה ישראל ומפתח הר הבית עד פתח העזרה שהוא שער ניקנור כמחנה לוייה ומפתח העזרה ולפנים מחנה שכניה והחיל ועזרת הנשים מעלה יתירה בבית עולמים" (רמב"ם בית הבחירה פרק ז)

נסכם בקצרה:

מחנה ישראל = קדושת ירושלים לפנים מן החומות – משלחים מצורעים.
מחנה לוייה = קדושת הר הבית – משלחים מצורעים וטמאי גוף (זבים, זבות וכדומה)
מחנה שכניה = העזרה – משלחים מצורעים, זבים וטמאי מתים.

רעיון קצר לעניין הפרשה:

כפי שאנו רואים, טומאת המצורע חמורה מכל הטומאות השונות. "הא מה הדבר החמור שבכולן חוץ לג' מחנות זה מצורע" (ילקוט שמעוני במדבר, רמז תרצה), וכפי שמביא רש"י לעיל, הוא נמצא בבידוד מוחלט. והסיבה לכך: "צרוע הוא כעס כי צרעת הוא בעון לשון הרע, זב הוא בעל תאוה, וטמא לנפש הוא עצבות, ולכן הצרוע נשתלח משלש המחנות כי מדות כעס אין לו חלק בישראל, והזב משתלח רק ממחנה לוי' וממחנה שכניה, היינו כי מדות התאוה לא יאות לתלמידי חכמים, וטמא לנפש זה אינו משתלח רק ממחנה שכניה כי גם בתלמידי חכמים נמצא לפעמים מדות העצבות, ורק ממחנה שכניה משתלח כי עזו וחדוה במקומו" (מי שילוח נשא)

רעיון קצר לשבת הגדול:

בשבת זו, בה אנו מתכוונים לקראת הפסח, נזכור ישנם שתי מצוות שאנו אמורים לקיים בעוד שבוע:
א. העלייה לרגל: הביאה לירושלים כבר מקרבת אותנו אל קדושת מחנה ישראל, האסורה למצורע. אל הר הבית אסורים להיכנס טמאי גוף. אך על ידי טבילה במקווה (וספירת שבעה נקיים בחלק מן הטומאות) ניתן לבוא בשער "מחנה לוייה".
ב. "קרבן פסח": קרבן פסח מוזמן לנו את האפשרות להגיע עד העזרה, זאת למרות שאנו טמאי מת (הרחבה בעזרת ה' בהמשך השבוע). "בזמן שהפסח נאכל בטומאה טמא מת נכנס לעזרה ואוכלו זבים וזבות נדות וילדות הרי אלו לא יכנסו ואם נכנסו הרי אלו חייבין רבי אליעזר אומר אם נכנסו הרי אלו פטורין שנאמר וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וגו' בשעה שטמא נפש חייב זבין ומצורעין חייבין בשעה שאין טמא נפש חייב אין זבין ומצורעין חייבין" (תוספתא פסחים, ה)

גם בטומאתנו היום ניתן לקיים את המצוות, ויהי רצון שנוכה לעלות לרגל בקדושה ובטהרה!